

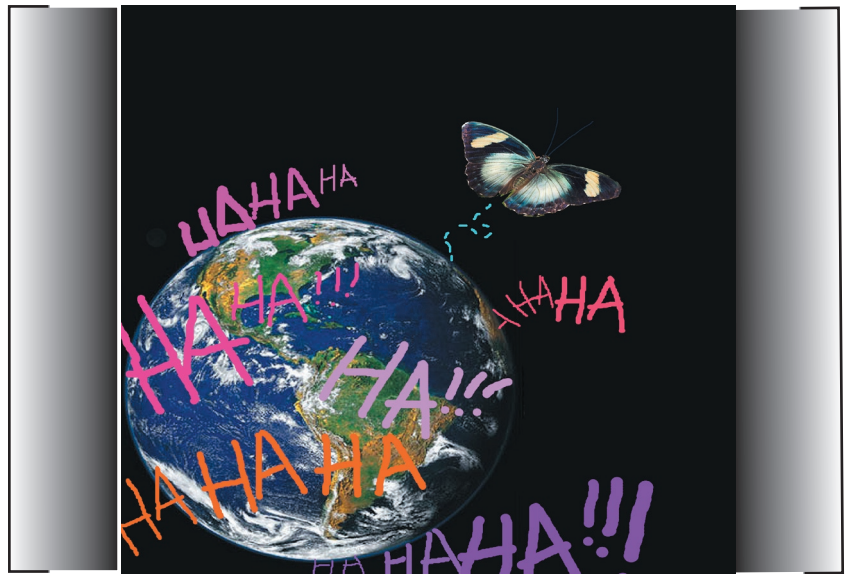
Sommerfuglen spiller en videnskabelig hovedrolle i dag, hvor Gil takker for festligt samvær med læserne i avisens sidste klumme.

Farvel & tak

Tekst & illustration: Linda Gil

Altid at skulle blande sig ligger på samme syge linje som det aldrig at sige noget. Ikke at orke er derimod noget lidt andet og det er slemt, når man forfalder til den slags træthed. Jeg kender godt den trætte dag, hvor man ikke orker ikke at gøre, hvad man kunne have gjort. På en træt dag tænker jeg apatisk, at det ikke nytter eller ændrer noget alligevel, om jeg griber ind. Nogen andre har med garanti allerede taget sig af det, og fordi de andre nok har taget sig af det alligevel, behøver jeg så heldigvis ikke, fordi jeg er så træt! Det er bare sjovt, at det der med "de andre" tit mangler på linje med den mor, der aldrig er der til at rydde op efter de andre på kontoret.

Tag nu f.eks. min hjemmeside. Indtil i sidste uge har jeg i årevis været komplet ovenpå, fordi der efter mange forsøg ikke kunne vrides en fejl mere ud af siderne. En fuldstændig ukendt herre påtog sig forleden uventet ansvar for mig i respekt for det store arbejde, der lå i siderne. Han påpegede en chokerende stavefejl på det allerværste sted: FORSIDEN! " Kære lindagil.dk. " begyndte han venligt " du skriver vant med d". Han nævnte trøstende, at 32.000 andre ifølge Google laver samme stavefejl. Der ligger godt nok på sin vis en slags rekord i, at de alle sammen må have været inde på min hjemmeside. Ingen har jo peget på katastrofen før! Forklaringen er selvfølgelig nok mere den, at jeg ikke er den eneste, der kan blive træt. De tænker i gerningsøjeblikket,

at deres mening alligevel intet påvirker, hvilket i bund og grund selvfølgelig er noget fordrukkent sludder.

Rollemodeller hed forbilleder, før vi begyndte at fejloversætte amerikanske begreber ordret til dansk. Forbilleder var mennesker, der som billeder stod foran os, så vi kunne kigge på dem og blive inspireret til at følge deres eksempel eller retning. Jeg vil så stadig påstå, at du er forbilledet for dine nærmeste omgivelser. Du er i hvert fald et eksempel for andre. Der er stor sandsynlighed for, at behandlingen, du gir' naboen i det daglige, vejer tungere som direkte kilde til efterligning for ham end en ugebladsheltes støtte af et eller andet godt. Det ser jeg jo, fordi jeg med fornyet tro selv fik lyst til at følge staveekspertens gode eksempel og tage mig af ting, når jeg nu ser, hvor glad han gjorde mig, fordi han orkede. Der er med andre ord stor sandsynlighed for, at din stemme skaber resonans og inspirerer til bedre livskvalitet i fjernere afkroge, end du måske tror.

Sommerfugleeffekten er teorien om, at vibrationerne fra en sommerfugls fjerlette bask med vingerne kan resultere i kraftfulde bølger i den anden ende af verden, at ting er tæt forbundne, og at det små tæller i det store. Følger vi teorien til dørs, er det jo sådan set bare at vente på, at 1300 millioner kineserne om føje tid bryder

sammen i et kollektivt skraldgrin som direkte følge af de mange torsdages klummetanker på lille Amager! Grinet breder sig til Rusland og videre til USA, hvorefter der snart høres en gemytlig klukken i både Europa, Mellemøsten og Afrika. Alt sammen fordi der var plads til lidt vingebasken i spalterne på Amager hver torsdag. Det er jo sådan noget, der i historiebøgerne vil omtales som "Amager-effekten", når de pludselige og store klimaændringer i globalt humør skal beskrives...

Det er muligvis nok for at redde verden fra helt at dø af grin, at højere magter nu har vurderet, at dette af globale sikkerhedsgrunde er sidste klumme, du læser. De sidste linjer skal derfor bare dedikeres til at vende tallerkenen og her sige tusind tak til alle dem, der har orket højlydt at glæde sig over min klumme i dens korte levetid. Tak til dem, der endda har sendt "Vild med Gil" videre ud i landet, så den helt uventet har skabt sommerfugleeffekt ved andre kyster end vor egen. Du kan jo tage det som en påmindelse, når du snart ser de første grinende kinesere: Hvad enten vi orker det eller ej, påvirker vi hver især verden lidt med måden, vi beslutter at baske på.

Tak for ordet.